

Iepurele de catifea

sau

Despre cum jucăriile au devenit adevărate

de MARGERY WILLIAMS

ilustrații de GENNADY SPIRIN

traducere din engleză de Radu Paraschivescu

ARTHUR

LBRIS

We know
books

A FOST ODATĂ UN IEPURE DE CATIFEA, iar la început îți venea să-l mănânci din ochi de frumos. Era grăsun și rotunjour, cum se cădea să fie un iepure; avea blana pătată cu alb și cafeniu, mustăți de-adevăratelea din ață și urechile căptușite cu satin rozaliu. În dimineața de Crăciun, ieșind pe jumătate din ciorăpelul Băiatului, cu o ramură de vâsc între labe, arăta de mai mare dragul.

În ciorăpel se găseau și alte lucruri – nuci, portocale, o mașină de jucărie, migdale în ciocolată și un șoarece mecanic – , dar Iepurele era cel mai tare. Vreme de cel puțin două ceasuri Băiatul l-a drăgălit, după care au venit la masă Unchiul și Mătușa, s-a auzit un foșnet prelung de hârtii, s-au deschis mai multe pachete, iar Băiatul, bucuros nevoie mare de-atâtea cadouri noi, l-a dat uitării pe Iepurele de catifea.

Multă vreme după aceea, Iepurele și-a dus zilele în dulapul cu jucării sau pe podeaua camerei copiilor și nimeni nu s-a mai gândit la el. Era sfios din fire și, din cauză că era făcut doar din catifea, o parte dintre jucăriile mai scumpe îl priveau cu dispreț. Jucăriile mecanice se credeau mai cu moț decât celelalte și se uitau de sus la toată lumea; erau dolidora de idei moderne și se declarau adevărate. Barca în miniatură, care se ținuse bine doi ani, dar căreia i se cam cojise vopseaua, prinsese mișcarea, iar acum nu pierdea niciun prilej să vorbească despre dotările ei, folosind termeni de specialitate. Iepurele nu putea să se creadă miniatura a ceva, fiindcă nu știa că existau și iepuri în carne și oase. Era încredințat că toți fuseseră umpluți cu rumeguș, la fel ca el, și înțelesese că rumegușul era învechit și nu-l mai puteai pomeni în cercurile moderne. Până și Timothy, leul de lemn, pe care-l construiseră soldații schilodiți și care-ar fi trebuit să fie mai destupat la minte, se înfoia și susținea că

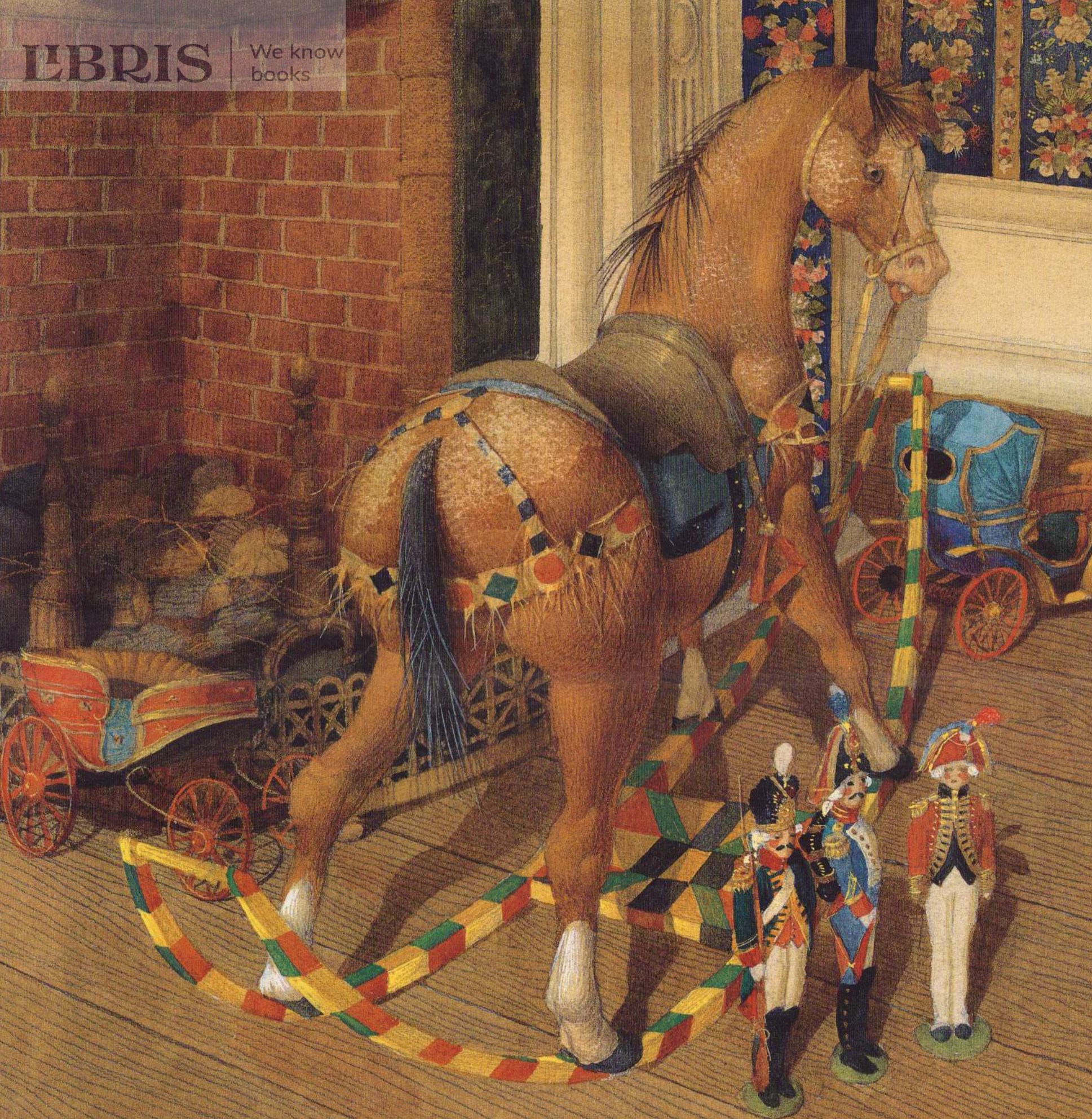
avea relații în Guvern. Între toți aceștia, bietul Iepuraș era făcut să se simtă foarte neimportant și obișnuit, și singurul care se purta cumsecade cu el era Calul de Piele.

Dintre toate jucăriile, Calul de Piele trăise cel mai mult în camera copiilor. Era atât de bătrân, încât pielea cafenie i se luase din loc în loc, lăsând să se vadă cusăturile de dedesubt, iar cea mai mare parte a firelor de păr din coadă fuseseră smulse și folosite la înșirat mărgelile. Era înțelept, căci văzuse o puzderie de jucării mecanice umflându-se-n pene și dându-și aere încă de la sosire, pentru ca după aceea să li se strice rând pe rând resorturile și să nu le mai acorde nimeni atenție, și știa că erau simple jucării care nu s-ar fi putut preschimba niciodată în altceva. Asta fiindcă vraja din camera copiilor era foarte stranie, de-a dreptul minunată, și doar jucăriile vechi, înțelepte și care văzuseră multe, cum era Calul de Piele, știau cum stăteau de fapt lucrurile.

LIBRIS

We know
books

LIBRIS

We know
books

